PASIUNEA ŞI DĂRUIREA, LA BAZA TUTUROR ÎMPLINIRILOR

PENTRU SATISFACŢII PE PLAN SPORTIV ŞI SOCIAL...

Intre profesorii de educaţie fizică din Medgidia, **Ştefan Ene** se bucură de o apreciere deosebită. In acest sens, **prof. Teodor Crăciun**, directorul Clubului sportiv şcolar din Medgidia, aduce in sprijinul aprecierii de mai sus citeva date concrete.

Ştefan Ene s-a consacrat muncii de antrenor de volei cu aproape două decenii in urmă, cind acest sport era ca şi necunoscut in Medgidia. Intre fete mai ales. Atunci dintre elevele unor şcoli generale şi-a selectat prof. Ene viitoarea echipă a Clubului sportiv şcolar din această localitate, cu care a ajuns pe locul 2 la campionatele naţionale de junioare (1976, Rm. Vilcea), apoi pe locul intii (1977, Iaşi). Din lotul formaţiei campioane s-au desprins două voleibaliste cu calităţi aparte, **Gulniza Gelil şi Elena Caradima**, titulare la divizionara A Farul Constanţa, prima făcind parte chiar din lotul reprezentativ.

Dar, peste ambiţia de a realiza trecerea de la sportul pentru toţi la performanţă, prof. Ene s-a ingrijit — permanent, in colaborare cu şcoala, cu familia — ca elevele sale să se implinească şi pe plan social. Şi, iată, are satisfacţia reuşitei : **Gulniza Gelil** şi **Florina Perianu** sint studente la Institutul din Constanţa ; **Anca Stănescu** urmează cursurile Facultăţii de chimie din Bucureşti ; **Maria Stoica** şi **Mirela Vilsan** se apropie de pragul profesiunii de inginer, la Galaţi, iar **Florina Boboc** işi pregăteşte examenul de stat la „Medicină", in Iaşi. In acelaşi timp, **Alexandrina Bartu, Florentina Irimia, Veronica Maltezu** şi **Carmen Museanu** sint muncitoare sau tehniciene in diverse unităţi de producţie din Medgidia. **„Aşadar, toate componentele echipei campioane de junioare din 1977 şi-au croit un drum in viaţă, un drum al muncii şi al demnităţii, la acest capitol nici una din elevele sale n-a rămas corigentă..."**.

Principiul care l-a călăuzit ieri, de a avea nu numai sportive de nădejde, ci şi tinere preţuite in viaţa socială, prof. Ene il urmează şi acum cu alte generaţii de voleibaliste. Sint cele care caută să continue tradiţia voleibalistică a Clubului sportiv şcolar din Medgidia, in frunte cu **Claudia Ionaşcu** şi **Lavinia Ivanciu**, principalele titulare ale echipei divizionare şcolare, fruntaşă intre competitoare, precum şi micile sportive aflate la virsta iniţierii, **Alina Ionaşcu, Gina Ioniţă**, o clasă intreagă ! Şi unele, şi altele au mereu in faţă exemplul de muncă, disciplină, seriozitate şi perseverenţă al voleibalistelor din echipa campioană, pe care doresc să-l repete. In acest efort stăruitor, plin de cutezanţă, familia, şcoala şi, bineinţeles, prof. Ştefan Ene, antrenorul lor, le sint indrumători grijulii, neobosiţi şi competenţi...

Tiberiu STAMA

DOUĂ CAMPIOANE MONDIALE LA SIMPLU VÎSLESC DIN NOU PE LACUL SNAGOV

Anul trecut pe lacul Snagov străluceau două stele, două mari campioane la canotaj : **Sanda Toma** şi **Adriana Chelariu.** Prima se inscrisese pe orbita marilor performanţe in 1979, la Bled, cind — pentru intiia oară in istoria schifului nostru feminin — ciştigase titlul de campioană mondială la simplu. Doi ani mai tirziu, la Pancearevo, Adriana Chelariu cucerea — tot la simplu — titlul mondial la junioare. Cu aceste două ambiţioase şi talentate fete din judeţul Botoşani, şcoala românească de canotaj conducea in clasamentul celor mai bune simpliste din lume, probă „cheie" in grupa schifurilor cu visle. A venit insă un nor, aşa din senin, şi cele două stele au dispărut la inceputul acestui sezon, lăsind in urma lor surpriză, mihnire, dar şi speranţă. Acum, Sanda Toma vislеşte din nou pe unda cu nuferi tirzii din Siliştea Snagovului. Visleşte şi Adriana Chelariu. Cu Sanda Toma ştim ce s-a intimplat. De Adriana doar lumea mică a lacului a mai aflat cite ceva...

Adriana Chelariu, fata cu cel mai dulce zimbet de pe lac, „Bombonel" cum — din această pricină — ii spun colegele, a fost internată in spital. Discopatie. Adică, tot ce poate fi mai nedorit in canotaj, in sportul acesta deloc uşor in care, la o singură cursă, ridici in aproximativ 3 minute — de 130 de ori cite 40—50 kg. Şi nu oricum, ci păstrind barca şi corpul intr-un perfect echilibru. Aşadar, discopatie. Lumea aspră dar dreaptă a lacului a sfătuit-o să se retragă. Adriana a ascultat, Inima, insă, nu. Se indrăgostise prea mult de soare, de apă, de lunecarea uşor săltată a schifului printre balize. A intrebat medicii. Sigur, va fi operată, vindecată, dar cu „furchetii" trunchiului slăbiţi va fi greu să mai facă performanţă. ● Cit de greu ? a insistat, cu zimbetul ei dulce, Adriana. ● **Aproape imposibil.** ● Deci, nu imposibil ? ● **După cite cunosc eu, fetiţo**

Adriana Chelariu *campioană mondială la junioare in proba de simplu, din nou pe lac.*
Foto : Ion MIHAICĂ

— a răspuns un venerabil „halat alb", **imposibilul in sport nu prea există !...**

„Bombonel" a revenit la Baza nouă cu inima bătind de speranţă. Dar şi de teamă. Antrenorii, oameni care trăiesc mai mult pe ape, aspri, intunecaţi uneori ca furtuna, luminoşi alteori ca raza de soare, au privit-o scurt, cumpănind intr-o fulgerare şansele revenirii ei pe lac. ● **Miine ieşi pe simplu** — a spus „treningul cel mai mare". ● **Odată** cu toate fetele ? a intrebat şoptit Adriana. ● **Odată !** a incheiat antrenorul dialogul şi aşa prea „lung" pentru cei care muncesc zi-lumină aici, pe Snagovul cind rece ca o hrubă, cind dogoritor ca un cuptor. Cu ştiinţa limbajului de pe lac, Adriana Chelariu a găsit că hotărirea e justă : da, va fi din nou in lot — işi ciştigase cu trudă acest drept — dar lotul nu e pension, pe apă rezistă numai cine poate !

In primele zile de antrenament Adriana Chelariu a vislit prudent, rigid, aproape ţeapănă in schiful care nu prea inainta, cu privirile ocolind şalupele antrenorilor. Nu era neputinţă, era aşteptare, o chinuitoare şi voită incetinire spre a nu forţa — singura ei şansă de a reveni la normal. După lungi zile de zbucium, de speranţe şi indoieli, cind a inceput să vislească in rind cu celelalte schifuri, Adriana era cea care căuta acum cu privirile şalupele antrenorilor. Rapidele bărci cu motor, insă, continuau „să are" lacul in lung şi lat, incercind să intrevadă sub brazdă unde vor răsări viitoarele medalii. O singură dată, prin septembrie, s-a apropiat „şalupa amiral" de schiful Adrianei, a mers chiar o bucată de timp alături, semn că totul este in ordine, că tot ceea ce făcuse ea pină atunci insemna multă voinţă, curaj, dăruire in muncă, dragoste nemărginită pentru acest sport. In cazul ei — şi in cazul altor canotoare — educaţia s-a intregit, s-a desăvirşit din mers, şcoala cea sobră de la Snagov neavind ore anume rezervate pentru lucruri care stau in fiinţa, in puterea omului.

Aşadar, in această toamnă cu miez atit de dulce, două campioane mondiale la simplu vislesc din nou pe unda Snagovului.

Vasile TOFAN

ANONIMII ARENELOR

In umbra performanţei, in jurul arenei sportive, oameni stăpiniţi de o mare, autentică pasiune pun umărul viguros, cu modestia celor care nu aşteaptă şi nici nu pretind din gloria idolilor — deşi o parte mai mare sau mică din această glorie li se cuvine adesea. Despre unii dintre aceşti oameni, cu care ne intilnim mai mereu şi nu intotdeauna — să recunoaştem — le acordăm atenţia meritată, işi propune să vorbească noua noastră rubrică. Să-i aducă la rampă...

Profesiunea de credinţă a lui Alexandru Răducu

SĂ TE FACI UTIL CELORLALŢI...

Omul cu părul alb, ca şi acum vreo 15 ani cind l-am văzut prima oară, omul pe care toată lumea voleibalistică il ştie fie alături de echipele ploieştene, fie in sălile unde apar reprezentativele ţării, Alexandru Răducu, se bucură pretutindeni de dragoste şi respect. Dragostea pentru sport, pentru volei ii inspiră cuvinte frumoase, uneori metafore pe care nu ezită să le aştearnă in stihuri pe hirtie sau note pline de sensibilitate şi duioşie, pentru sufletul său. Iar tomul pe care-şi aşterne gindurile in clipe de răgaz creşte, in ideea de a le folosi cindva, intr-o carte. ● *Cine eşti d-ta, de fapt, nea Răducule ?* ● Un indrăgostit incurabil, care-şi propune mereu să iasă la pensie şi din sport, dar abia pune punct că simte imediat nevoia să o ia de la capăt... *Vorbeşte cum îi e felul, colorat, ca un moldovean şugubăţ, dar in grabă, de parcă ar vrea să revin puţin din noianul de date şi intimplări pitoreşti din cei aproape 60 de ani de cind a intrat in lumea sportului. Şi, cind il temperez, strecoară abil o cugetare nevinovată :* „Dacă se ocupă cineva prea insistent, de persoana mea, mă enervează, dacă mă ignoră sufăr...". *Şi continuă in acelaşi fel. In caietul de note rămin schematic datele : a pornit pe anul 70, a făcut sport, gimnastică şi atletism la Iaşi, pe cind era licean in perioada 1924—1932. S-a ataşat apoi de echipa de volei a liceului pe cind se juca in teren de 9 pe 12 m cu 9 jucători pe trei linii şi posturi fixe ; diplomat in studiile economice, prin '37—'38 a venit in Ploieşti, unde a pus bazele unei echipe „S.K. — 1938", căreia, impreună cu alţi sufletişti, i-au creat şi un mic stadion ; pe front şi-a luat o minge şi un fileu de volei, a organizat două echipe care jucau in... timpul liber ; revenit in Bucureşti de pe front, a intemeiat, cu ciţiva colegi cu care luptase şi jucase volei in Cehoslovacia, echipa A.S.O... Din 1947 a inceput la Ploieşti activitatea voluntară in sport la „Concordia", unde lucra, devenind şi preşedinte al asociaţiei, care s-a numit şi Flacăra, Energia, Aurul negru ; a fost apoi, in 1958, in comisia de constituire a clubului Petrolul, unde a deţinut funcţia obştească de preşedinte al comisiei de volei, dragostea sa dintotdeauna* „circa 35 de ani pe baricadele activităţii obşteşti de muncă continuă, agitată, cu satisfacţii şi decepţii ● *Şi ce altceva aţi mai fost, nea Răducule, in afară de economist şi activist sportiv ?* ● Ce să mai fiu ? Şef de gară in *„Steaua fără nume"*, profesor oceanolog in *„Cu dragostea nu-i de glumit"*, marinar in *„Lupul de mare"* etc. pe scena teatrului de amatori a intreprinderii noastre, „1 Mai" Ploieşti. ● *Care ar fi motivaţia opţiunii pentru asemenea activitate obştească ?* ● Dorinţa de a face ceva util pentru alţii, de a-i ajuta pe tineri să descopere, ca şi mine, plăcerea unor activităţi instructive in timpul lor liber, mai ales a sportului care educă nu numai trupul, ci şlefuieşte şi sufletul, formează caracterul, voinţa, curajul, iubirea de frumos, prietenia adevărată, sinceră. ● *Prahovenii — şi nu numai ei — vă socotesc inainte de toate o mare inimă a sportului* ● Asta mă bucură... Şi strungarul, dacă nu pune ceva din sufletul său in piesa pe care o face, aceasta — chiar dacă nu este rebut — nu e perfectă ● *Ce satisfacţii şi decepţii aţi avut de-a lungul atitor ani de muncă obştească ?* ● Ce satisfacţie poate fi mai deplină decit să-i vezi pe oameni bucurindu-se că fac sport şi ştii că eşti unul dintre cei care ii ajută să se dedice lui. Personal, sint satisfăcut ori de cite ori sint inţeles şi ajutat să lucrez ● *Şi decepţionat ?* ● Ori de cite ori inţeles sau neinţeles, nu sint ajutat să lucrez... Simt o mingiiere nedesluşită cind oamenii, oriunde ii intilnesc, mă salută cu drag şi-mi urează sănătate (asta inseamnă că apreciază ce fac pentru ei), cind echipele noastre joacă frumos şi ciştigă ● *Împliniri ?* ● In apogeul activităţii mele şi a celorlalţi „sufletişti" ploieşteni prin 1966—68, aveam 12 echipe in campionatul judeţean, 18 in cel municipal şi 35—40 in competiţiile de masă. Nu mai pridideam, dar era aşa de frumos... Apoi faptul că bazele sportive au inundat incintele intreprinderilor. Apoi, cind am văzut prin „Daciadă" un vechi vis devenit realitate — unirea forţelor „Petrolului" şi ‚Tricolorului" intr-o colaborare seniori-juniori mult aşteptată... Apoi bucuria că alături de *„Steaua Republicii"*, pentru merite militare, port două medalii *„Merite in activitatea sportivă"*, iar din vitrină mă privesc diploma *„Celui mai inimos activist obştesc al voleiului prahovean"*, acordată in 1980 de F. R. Volei şi *„Diploma de merit — Daciada"* pentru contribuţia adusă in organizarea unor acţiuni in cadrul marii competiţii naţionale... Apoi tot ce mai am de indeplinit de-acum inainte ● *Ce ţinte aveţi ?* ● Cit mai am forţe fizice şi spirituale — să merg tot inainte ! Ca economist, sint pensionat de vreo 6 ani, ca activist pasiunea mă impiedică să mă retrag. Aşa că dimineaţa intru pe poarta marii intreprinderi ‚1 Mai" şi după-amiază imi inchei treaba. Sau seara tirziu, pentru că de la uzină plec prin săli. Cind ii văd pe cei de acolo cu cit sirg muncesc şi-şi mai fac timp şi pentru sport, pot sta de-o parte ? ● *Intr-adevăr...*

Aurelian BREBEANU

Spirale

„MIRACOLUL" LUPTELOR

I-am văzut pe luptători urcind, treaptă cu treaptă, spre medaliile Universiadei. Cei de la greco-romane demonstrau, in marea competiţie a tineretii, că rămin o forţă de prim ordin pe plan mondial. Au venit insă „europenele", cu o eclipsă surprinzătoare şi cu multe absenţe pe podiumurile medaliilor. Am auzit, atunci, după nereuşita reprezentanţilor noştri in intrecerea continentală de la Varna, pe unii, afirmind că va fi tare greu, dacă nu imposibil, pentru luptători să se regrupeze pină la mondiale. **„Poate un miracol să mai schimbe ceva !"** spunea un iubitor de sport, pasionat al luptelor dealtfel, şi probabil tocmai de aceea şi mai afectat de discreta prezenţă a tricolorilor in disputele pentru titlurile continentale.

Miracolul s-a produs insă ! La Katowice campionii noştri, conduşi de această veritabilă personalitate a disciplinei luptelor — l-am numit pe Ion Corneanu — au revenit la locurile lor, pe familiarele (pentru ei) trepte ale scării de onoare, scara medaliilor. Cum, in ce mod ? De unde a găsit elita acestei atit de solicitante şi de dificile ramuri forţele spre a reveni din penumbra unde intrase la campionatul Europei ?

Simplu, din propria ambiţie, din deosebita disciplină şi hărnicie, dintr-un veritabil sacrificiu pentru o pregătire fără cusur. Luptele greco-romane dispun de un corp remarcabil de tehnicieni care uneşte competenţe cu o mare capacitate de muncă, care nu se dă la o parte de la drastice măsuri şi acţiuni cind constată că procesul de instruire nu menţine viteza de modernizare de pe planul internaţional. I. Cernea, N. Pavel, S. Popescu — in grupul antrenorilor ocupindu-se direct de lot — dar şi alţi tehnicieni, de la cluburi, ca Virgil Gherasim (Rădăuţi), C. Ofiţerescu (Constanţa), D. Pirvulescu, S. Olteanu (Bucureşti), E. Bălănescu, C. Petrescu (Piteşti), ca să-i numim doar pe unii dintre priceputii descoperitori şi modelatori de mari talente, ajunse celebre in lumea luptelor greco-romane, ei bine, asemenea antrenori avind — pe lingă garanţia unei neincetate perfecţionări profesionale şi marele avantaj al autorităţii practicianului — marea capacitate de a lansa veritabila ofensivă a redresării-record a uneia dintre cele mai reprezentative ramuri sportive de la noi. La Katowice, St. Rusu, N. Zamfir, I. Draica, V. Andrei, St. Negrişan au apărut pe podiumurile medaliilor ! „Miracolul" luptelor s-a numit, in primul rind, deosebita forţă a tuturor — C.N.E.F.S., federaţie, antrenori, sportivi, conduceri de cluburi şi secţii — de a numi şi recunoaşte in ce a constat defecţiunea din intrecerile de la Varna. Asta, pentru „timpul intii". Pentru „momentul doi", la fel de important, succesul l-a reprezentat găsirea celor mai eficace căi pentru redresare şi, mai cu seamă, aplicarea strictă a soluţiilor. Totul a presupus, inainte de orice, muncă şi o disciplină fără cusur.

Pentru cine ii cunoaşte pe aceşti bărbaţi puternici, in ambele sensuri ale cuvintului, spectaculoasa reintrare in avanscena de la Katowice n-a constituit un miracol, ci un logic răspuns. Cine i-a văzut antrenindu-se pe luptători, cine i-a văzut urcind, cu saci de nisip in spate, serpentinele de sub telefericul de la Poiana, cine i-a văzut in concursuri, cit de uniţi şi de ambiţioşi ştiu să fie, se aştepta la replica de orgoliu, replica muncii dată de luptătorii români, de mult familiare figuri ale intrecerilor pentru titlurile olimpice, mondiale şi europene de greco-romane. Multe alte discipline sportive au de invăţat din disciplinata, cu adevărat, ramură a celor puternici !

Eftimie IONESCU